

pœnitentiam in favilla et cinere.

R. Non abscondas. 182.

SABBATO.

De libro Job.

Lectio j. Cap. xliij. b

Uostquam autem locutus est Dominus verba hæc ad Job, dixit ad Eliphaz Themanitem: Iratus est furor meus in te, et in duos amicos tuos, quoniam non estis locuti coram me rectum, sicut servus meus Job. Sumite ergo vobis septem tauros, et septem arietes, et ite ad servum meum Job, et offerite holocaustum pro vobis: Job autem servus meus orabit pro vobis: faciem ejus suscipiam ut non vobis imputetur stultitia: neque enim locuti estis ad me recta, sicut servus meus Job.

R. Quis mihi. 182.

Lectio ij.

Abiérunt ergo Eliphaz Themanites, et Balad Suhites, et Sophar Naamathites, et fecerunt sicut locutus fuerat Dominus ad eos, et suscepit Dominus faciem Job. Dominus quoque conversus est ad pœnitentiam Job, cum oraret ille pro amicis

suis. Et addidit Dominus omnia quæcumque fuerant Job, duplicia. Venérunt autem ad eum omnes fratres sui, et universæ sorores suæ, et cuncti qui nôverant eum prius, et comederunt cum eo panem in domo ejus: et moverunt super eum caput, et consolati sunt eum super omni malo quod intulerat Dominus super eum: et dederunt ei unusquisque ovem unam, et in aurem auream unam.

R. Utinam. 183.

Lectio iij.

Dominus autem benedixit novissimis Job magis quam principio ejus. Et facta sunt ei quatuordecim millia ovium, et sex millia camelorum, et mille juga boum, et mille asinæ. Et fuerunt ei septem filii, et tres filiæ. Et vocavit nomen unius Diem, et nomen secundæ Cassiam, et nomen tertiæ Cornustibii. Non sunt autem inventæ mulieres speciosæ sicut filiarum Job in universa terra: deditque eis pater suus hereditatem inter fratres earum. Vixit autem Job post hæc, centum quadraginta annis, et vidit filios suos, et filios filiorum suorum

rum usque ad quartam generationem, et mortuus est senex, et plenus dierum.

R. Quare. 183.

SABBATO

ante Dom. III. Septembris.

Ad Magnificat, Añã. Ne reminiscaris Domine delicta mea, vel parentum meorum: neque vindictam sumas de peccatis meis.

V. Vespertina oratio ascendat ad te Domine. **R.** Et descendat super nos misericordia tua.

DOMIN. III. SEPTEMBR.

In I. Nocturno.

Incipit liber Tobiaë.

Lectio j. Cap. j.

Tobias ex tribu et civitate Nephthali (quæ est in superioribus Galilææ supra Naasson, post viam, quæ ducit ad Occidentem, in sinistro habens civitatem Sephet) cum captus esset in diebus Salmansar regis Assyriorum, in captivitate tamen positus, viam veritatis non deseruit, ita ut omnia, quæ habere poterat, quotidie concaptivis fratribus, qui erant ex ejus genere, impertiret. Cumque esset junior omnibus

in tribu Nephthali, nihil tamen puerile gessit in opere.

R. Peto Domine, ut de vinculo improperii hujus absolvas me, aut certe desuper terram eripias me:

* Ne reminiscaris delicta mea, vel parentum meorum, neque vindictam sumas de peccatis meis: quia eruis sustinentes te Domine. **V.** Omnia enim iudicia tua justa sunt, et omnes viæ tuæ misericordia et veritas: et nunc Domine memento mei. — Ne reminiscaris.

Lectio ij.

Denique cum irent omnes ad vitulos aureos, quos Jeroboam fecerat rex Israel, hic solus fugiebat consortia omnium, sed pergebat in Jerusalem ad templum Domini, et ibi adorabat Dominum Deum Israel, omni primitiva sua et decimas suas fideliter offerens, ita ut in tertio anno proselytis et advenis ministraret omnem decimationem. Hæc et his similia secundum legem Dei puerulus observabat. Cum vero factus esset vir, accepit uxorem Annam de tribu sua, genuitque ex ea filium, nomen suum impo-

nens ei, quem ab infántia timére Deum dócuit, et abstínere ab omni peccáto.

R. Omni témpore benedic Deum, et pete ab eo ut vias tuas dírigat : * Et in omni témpore consília tua in ipso permáneant.

V. Inquire ut fácias quæ plácita sunt illi in veritate, et in tota virtúte tua. — Et in omni témpore.

Lectio iij.

Igitur, cum per captivitatem devenisset cum uxóre sua, et filio in civitatem Niniven cum omni tribu sua, (cum omnes eederent ex cibis Gentílium) iste custodívit ánimam suam, et nunquam contaminátusest in escis eórum. Et quóniam memor fuit Dómini in toto corde suo, dedit illi Deus grátiam in conspéctu Salmánasar regis, et dedit illi potestatem quocúmque vellet ire, habens libertatem quæcúmque fácere voluisset. Pergébat ergo ad omnes, qui erant in captivitate, et mónita salutis dabat eis.

R. Memor esto fili, quóniam páuperem vitam gérimus : * Habébis multa bona, si timúeris Deum. **V.** In mente habéto eum, et cave nequándo præter-

míttas præcépta ejus. — Habébis. Glória Patri. Habébis.

In II. Nocturno.

Sermosancti Leónis Papæ. **Serm. ix. de jejunio vij. mensis.**

Lectio iv.

Scio quidem, dilectissimi, plúrimos vestrum ita in iis, quæ ad observántiam christiánæ fidei pértinent, esse devótos, ut nostris cohortationibus non indigeant admonéri. Quod enim dudum et traditio decrevit, et consuetúdo firmávit; nec eruditio ignórat, nec pietas prætermittit. Sed quia sacerdotális officii est, erga omnes Ecclésiæ filios curam habére commúnem, in id quod et rúdis proposit et doctis, quos simul diligimus, páriter incitámus : ut jejúnium, quod nobis séptimi mensis recúrsus indícit, fide álacri per castigationem ánimi et córporis celebrémus.

R. Sufficiébat nobis páupertas nostra, ut divítiae computaréntur: nunquam fuisset pecúnia ipsa, pro qua misisti filium nostrum, * Báculum senectútis nostræ. **V.** Heu me

fili mi, ut quid te misimus peregrinári, lumen oculórum nostrórum? — Báculum.

Lectio v.

Ideo enim ipsa continentiae observántia quatuor est assignáta temporibus, ut in idípsum totius anni redeunte decursu, cognoscerémus nos indesinenter purificatióibus indigére : sempérque esse niténdum, dum hujus vitæ varietate jactámur, ut peccátum, quod fragilitate carnis et cupiditatum pollutióne contráhitur, jejúniis atque eleemósynis deleátur. Esuriámus páululum, dilectissimi, et aliquántulum, quod juvándis possit prodésse paupéribus, nostræ consuetúdi subtrahámus.

R. Benedícite Deum cœli, et coram ómnibus vivéntibus confitémini ei : * Quia fecit vobiscum misericórdiam suam. **V.** Ipsum benedicite, et cantáte illi : et enarráte ómnia mirabilia ejus. — Quia.

Lectio vij.

Delectétur consciéntia benignórum fructibus largitátis : et gáudia tribuens, quo es lætificándus, accípies. Diléctio pró-

ximi, diléctio Dei est, qui plenitudinem legis et Prophetárum in hac géminæ caritátis unitate constituit : ut nemo ambígeret, Deo se offerre, quod hómini contulisset, dicente Dómino Salvatóre, cum de aléndis juvándisque paupéribus loquerétur : Quod uni eórum fecistis, mihi fecistis. Quarta igitur et sexta féria jejunémus; sábbato vero apud beátum Petrum Apóstolum vigílias celebrémus : cujus nos méritis et oratióibus crédimus adjuvándos, ut misericórdi Deo jejúnio nostro et devotióne placeámus.

R. Tempus est ut révertar ad eum, qui misit me : * Vos autem benedicite Deum, et enarráte ómnia mirabilia ejus. **V.** Confitémini ei coram ómnibus vivéntibus, quia fecit vobiscum misericórdiam suam. — Vos autem. Glória Patri. Vos autem.

R. vij. Tribulatiónes civitátum audívimus, quas passæ sunt, et defécimus : timor et hebetúdo mentis cécidit super nos, et super líberos nostros : ipsi montes nolunt recípere fugam nostram : * Dómine mise-

rere. **V.** Peccávimus cum pátribus nostris, injúste égimus, iniquitátem fécim. — Dómine miserere.

R. viij. Duo Séraphim clamábant alter ad áltérum : * Sanctus, sanctus, sanctus, Dóminus Deus Sábaoth : * Plena est omnis terra glória ejus. **V.** Tres sunt qui testimónium dant in cœlo, Pater, Verbum, et Spíritus sanctus : et hi tres unum sunt. — Sanctus. Glória Patri. Plena.

Infra Hebdomadam, Feria iv. et Sabbato post ij. et iij. Lectionem dicitur ij. et iij. Responsorium primi Nocturni Dominicæ.

FERIA SECUNDA.

De libro Tobíæ.

Lectio j. Cap. ij.

Ost hæc vero, cum esset dies festus Dómini, et factum esset prándium bonum in domo Tobíæ, dixit filio suo : Vade, et adduc aliquos de tribu nostra, tíméntes Deum, ut epuléntur nobiscum. Cumque abiisset, revérsus nuntiávit ei, unum ex filiis Israel jugulátum jacere in platéa. Statímque exsiliens de accúbitu suo, relín-

quens prándium, jejúnus pervénit ad corpus : tollénsque illud portávit ad domum suam occúlte, ut dum sol occubuisset, caute sepelíret eum.

R. Peto Dómine. 195.

Lectio ij.

Arguébant autem eum omnes próximi ejus, dicéntes : Jam hujus rei causa intérfici jussus es, et vix effugísti mortis impérium, et íterum sepelis mórtuos? Sed Tobías plus tímens Deum, quam regem, rapiébat córpora occisórum, et occultábat in domo sua, et médiis nóctibus sepeliébat ea. Cántigit autem ut quadam die fatigátus a sepultúra, véniens in domum suam, jactásset se juxta paríetem, et obdormísset, et ex nido hirúndinum dormiéti illi cálida stércora inciderent super óculos ejus, fierétque cæcus. Hanc autem tentatiónem ídeo permísit Dóminus evenire illi, ut pósteris darétur exemplum paciéntiæ ejus, sicut et sancti Job.

R. Omni témpore. 196.

Lectio iij.

NAM cum ab infántia sua semper Deum tímúerit, et mandáta ejus

custodierit, non est contrístátus contra Deum quod plaga cæcitatís evenerit ei, sed immóbilis in Dei tímóre permánsit, agens grátias Deo ómnibus diébus vitæ suæ. Nam sicut beáto Job insultábant reges, ita isti paréntes et cognáti ejus irridébant vitam ejus, dicéntes : Ubi est spes tua, pro qua eleemósynas, et sepultúras faciébas? Tobías vero increpábat eos, dicens : Nolíte ita loqui : quóniam filii sanctórum sumus, et vitam illam exspectámus, quam Deus datúrus est his, qui fidem suam nunquam mutant ab eo.

R. Memor esto. 196.

FERIA TERTIA.

De libro Tobíæ.

Lectio j. Cap. ij. d et iij.

Anna vero uxor ejus ibat ad opus textrínium quotidie, et de labore mánuum suárum victum, quem cónsequi póterat, deferébat. Unde factum est, ut hædum caprárum accípiens detulísset domi : Cujus cum vocem balántis vir ejus audísset, dixit : Vidéte, ne forte furtívus sit, réddite eum dómínis suis, quia

non licet nobis aut édere ex furto áliquid, aut contíngere.

R. Sufficiébat nobis. 196.

Lectio ij.

AD hæc uxor ejus iráta respóndit : Maniféste vana facta est spes tua, et eleemósynæ tuæ modo apparuérunt. Atque his, et álíis hujuscémodi verbis exprobrábat ei. Tunc Tobías ingémuit, et cœpit oráre cum lácrymis, dicens : Justus es Dómine, et ómnia judícia tua justa sunt, et omnes viæ tuæ, misericórdia, et véritas, et judícium. Et nunc Dómine memor esto mei, et ne vindíctam sumas de peccátis meis, neque reminiscáris delicta mea, vel paréntum meórum.

R. Benedícite Deum. 197.

Lectio iij.

Quóniam non obedívimus præcéptis tuis, ideo trádití sumus in direptiÓNem, et captivitátem, et mortem, et in fábulam, et in impérium ómnibus natiÓNibus, in quibus dispersísti nos. Et nunc Dómine magna judícia tua, quia non égimus secúndum præcépta tua, et non ambulávimus sincériter coram te. Et nunc Dó-

mine secundum voluntatem tuam fac mecum, et præcipe in pace recipi spiritum meum: expedit enim mihi mori magis, quam vivere. *R.* Tempus. 197.

FERIA QUARTA.

QUATUOR TEMP. SEPT.

Lectio sancti Evangelii secundum Marcum.

Lectio j. Cap. ix. c

IN illo tempore: Respondens unus de turba, dixit ad Jesum: Magister, attuli filium meum ad te habentem spiritum mutum. Et reliqua.

Homilia venerabilis Bedæ Presbyteri.

Libro 3. cap. xxxvii. in Marc. ix.

Æmoniacum hunc, quem descendens de monte Dominus sanavit, Marcus quidem surdum mutumque, Matthæus vero lunaticum fuisse commemorat. Significat autem eos, de quibus scriptum est: Stultus ut luna mutatur. Qui nunquam in eodem statu permanentes, nunc ad hæc, nunc ad illa vitia mutati, crescunt atque decrescunt. Qui muti sunt, non confitendo fidem: surdi, nec ipsum aliquatenus

veritatis audiendo sermonem. Spumant autem, cum stultitia tabescunt. Stultorum namque, et languentium, atque hebetum est, spumas salivarum ex ore dimittere. Strident dentibus, cum iracundiæ furore flammescunt: are-scunt, cum otio torpente languescunt, et nulla virtutis industria confortati enerviter vivunt.

R. Tribulationes civitatum audivimus, quas passæ sunt, et defecimus: timor et hebetudo mentis cecidit super nos, et super liberos nostros: ipsi montes nolunt recipere fugam nostram: * Domine miserere. *V.* Peccavimus cum patribus nostris, iniuste egimus, iniquitatem fecimus. — Domine.

Lectio ij.

Quod autem ait: Et dixi discipulis tuis ut ejicerent illum, et non potuerunt: latenter Apostolos accusat; cum impossibilitas curandi, interdum non ad imbecillitatem curantium, sed ad eorum qui curandi sunt, fidem referatur, dicente Domino: Fiat tibi secundum fidem tuam. Qui respondens eis, dixit: O generatio incredula,

quamdium apud vos ero? quamdium vos patiar? Non quod tædio superatus sit, mansuetus ac mitis, qui non aperuit sicut agnus coram tondente os suum, nec in verba furoriserupit: sed quo in similitudinem medici, si ægrorum videat contra sua præcepta se gerere, dicat: Usquequo accedam ad domum tuam? quousque artis meæ perdam industriam, me aliud jubente, et te aliud perpetrante?

R. Omni tempore benedic Deum, et pete ab eo ut vias tuas dirigat: * Et in omni tempore consilia tua in ipso permaneant. *V.* Inquire ut facias quæ placita sunt illi in veritate, et in tota virtute tua. — Et in omni tempore.

Lectio iij.

ET dixit illis: Hoc genus in nullo potest exire, nisi in oratione et jejunio. Dum docet Apostolos quomodo daemon nequissimus debeat expelli, omnes instituit ad vitam: ut scilicet novèrimus, gravissima quæque vel immundorum spirituum, vel hominum tentamenta, jejuniis et orationibus esse superanda: iram quoque

Domini, cum in ultionem nostrorum scelerum fuerit accensa, hoc remedio singulari posse placari. Jejunium autem generale est, non solum ab escis, sed et a cunctis illicebis abstinere carnalibus, imo ab omnibus vitiis continere se passionibus. Sic et oratio generalis non in verbis solum est, quibus divinam clementiam invocamus, verum etiam in omnibus, quæ in obsequium nostri Conditoris fidei devotione gerimus.

R. Memor esto fili, quoniam pauperem vitam gerimus: * Habebis multa bona, si timueris Deum. *V.* In mente habeto eum, et cave nequando prætermittas præcepta ejus. — Habebis multa. Gloria Patri. Habebis multa.

V. Repleti sumus mane misericordia tua. *R.* Exsultavimus, et delectati sumus.

Ad Bened. Añã. Hoc genus * daemoniorum in nullo potest exire, nisi in oratione et jejunio.

Deinde Preces. 65.

Oratio.

Misericordiæ tuæ re-
mediis, quæsumus
Domine, fragilitas nostra

subsistat: ut quæ sua conditione attéritur, tua clementia reparétur. Per Dóminum.

Et dicitur per Horas diei tantum.

Ad Vesperas, si fit de Feria, dicuntur Preces feriales, 149. cum Oratione Dominicæ præcedentis.

FERIA QUINTA.

De libro Tobíæ.

Lectio j.

Cap. xij.

Ocávit ad se Tobías fílium suum, dixítque ei: Quid pòssumus dare viro isti sancto, qui venit tecum? Respóndens Tobías, dixit patri suo: Pater, quam mercédem dábitis ei? aut quid dignum póterit esse beneficiis ejus? Mēduxit et redúxit sanum, pecúniā a Gabélo ipse recépit, uxórem ipse mē habére fecit, et dæmónium ab ea ipse compéscauit, gáudium paréntibus ejus fecit, mēipsum a devoratióne piscis erípuit, te quoque vidére fecit lumen cœli, et bonis ómnibus per eum repléti sumus. Quid illi ad hæc potérimus dignum dare? Sed peto te pater mi, ut roges eum, si forte dignábitur mediétatem de ómnibus, quæ

alláta sunt, sibi assúmere.

℞. Peto Dómine. 195.

Lectio ij.

ET vocántes eum, pater scílicet, et fílius, túlérunt eum in partem: et rogáre cœpérunt ut dignarétur dimídiam partem ómnium, quæ attúlerant, accéptam habére. Tunc dixit eis occúlte: Benedícite Deum cœli, et coram ómnibus vivéntibus confitémini ei, quia fecit vobiscum misericórdiam suam. Etenim sacraméntum regis abscondere bonum est: ópera autem Dei reveláre et confitéri honoríficum est. Bona est orátio cum jejúnio, et elemósyna magis quam thesáuros auri recóndere: quóniam elemósyna a morte liberat, et ipsa est, quæ purgat peccáta, et facit invenire misericórdiam et vitam ætérnam. Qui autem faciunt peccátum, et iniquitátem, hostes sunt animæ suæ.

℞. Omni tēpore. 196.

Lectio iij.

Manifesto ergo vobis veritátem, et non abscondam a vobis occúltum sermónem. Quando orábas cum lácrymis, et sepeliébas mórtuos, et

derelinquébas prándium tuum, et mórtuos abscondébas per diem in domo tua, et nocte sepeliébas eos, ego óbtuli oratiónem tuam Dómino. Et quia accéptus eras Deo, necesse fuit ut tentátio probáret te. Et nunc misit me Dóminus ut curárem te, et Saram uxórem fílii tui a dæmónio liberárem. Ego enim sum Ráphael Angelus, unus ex septem, qui astámus ante Dóminum. Cumque hæc audíssent, turbáti sunt, et treméntes cecidérunt super terram in faciē suam. Dixítque eis Angelus: Pax vobis, nolíte timére. *℞. Memor. 196.*

FERIA SEXTA

QUATUOR TEMPORUM.
Lectio sancti Evangelii
secúndum Lucam.

Lectio j. Cap. vij. f

In illo tēpore: Rogábat Jesum quidam de Pharisæis, ut manducáret cum illo. Et ingressus domum Pharisæi discúbuit. Et réliqua.

Homilia sancti Gregórii Papæ. *Homilia xxxij. in Evang. post initium.*

Uem Pharisæus de falsa justitia præsumens, nisi Judáicum pópulum: quem

peccátrix múlter ad vestígia Dómini véniens et plorans, nisi convérsam Gentilitátem designat? Quæ cum alabástro venit, unguéntum fudit, retro secus pedes Dómini stetit, lácrymis pedes rigávit, capillis tersit, eosdémque quos infundébat et tergébat pedes osculári non désiit. Nos ergo, nos illa múlter, expréssit si toto corde ad Dóminum post peccáta redeámus, si ejus poeniténtiæ luctus imitémur. Quid namque unguénto, nisi bonæ odor opiniónis exprimitur? Unde et Paulus dicit: Christi bonus odor sumus Deo in omni loco.

℞. Sufficiébat. 196.

Lectio ij.

SI ergo recta ópera ágimus, quibus opiniónis bonæ odóre Ecclesiám respergámus, quid in Dómini corpore, nisi unguéntum fúndimus? Sed secus pedes Jesu múlter stetit: contra pedes enim Dómini stétimus, cum in peccátis pósti ejus itinéribus renitebámur. Sed si ad veram poeniténtiam post peccáta convértimur, jam retro secus pedes stamus: quia ejus vestígia

séquimur, quem impugnamus. Lácrymis múlíer pedes ejus rigat : quod nos quoque veráciter ágimus, si quibúslíbet últimis membrís Dómini per compassiónis afféctum inclinámur, si sanctis ejus in tribulatióne compátimur, si eórum tristítiam, nostram putámus.

℞. Benedícite. 197.

Lectio iij.

Capíllis ergo pedes Dómini térgimus, quando sanctis ejus, quibus ex caritate compátimur, étiam ex his, quæ nobis supérfluunt, miserémur : quátenus sic mens per compassiónem dóleat, ut étiam larga manus afféctum dolóris osténdat. Rigat namque lácrymis Redemptóris pedes, sed capíllis suis non tergit, qui utcúmque proximórum dolóri compátitur, sed tamen eis ex his, quæ sibi supérfluunt, non miserétur. Plorat, et non tergit, qui verba quidem dolóris tríbuit, sed non ministrándo quæ desunt, vim dolóris mínime abscíndit. Osculátur múlíer pedes, quos tergit : quod nos quoque plene ágimus, si studióse diligimus, quos ex

largitate continémus : ne gravis nobis sit necessitas próximi; ne ipsa nobis ejus indigéntia, quæ sustentátur, fiat onerosa : et cum manus necessária tríbuit, ánimus a dilectiône torpéscat.

℞. Tempus est. 197.

℞. Repléti sumus mane misericórdia tua. ℞. Exsultávimus, et delectáti sumus.

Ad Bened. Aña. Múlíer * quæ erat in civitate peccátrix, stans retro secus pedes Dómini, lácrymis cœpit rigáre pedes ejus, et capíllis cápitis sui tergébat, et deosculabátur pedes ejus, et unguénto ungebát.

Deinde Preces. 65.

Oratio.

Præsta quæsumus omnipotens Deus : ut observatiónes sacras ánnua devotióne recolentes, et corpore tibi placeámus, et mente. Per Dóminum nostrum Jesum Christum Filium tuum : Qui tecum vivit et regnat.

Et dicitur per Horas diei tantum. In Vesp. nisi fiat de Festo novem Lectio-num, dicuntur Preces feriales, 149. et Oratio Dominicæ præteritæ.

SABBATO

QUATUOR TEMPORUM.
Lectio sancti Evangelii
secundum Lucam.

Lectio j. Cap. xiiij.

IN illo témpore : Dicebat Jesus turbis hanc similitúdinem : Arborem fici habebat quidam plantátam in vinea sua, et venit quærens fructum in illa, et non invénit. Et reliqua.

Homília sancti Gregórii Papæ.

Homil. xxxj. in Evang.

Iominus ac Redemptor noster per Evangelium suum aliquándo verbis, aliquándo rebus lóquitur : aliquándo áliud verbis, atque áliud rebus : aliquándo autem hoc verbis, quod Evangelio fratres audístis : ficúlneam infructuósam, et mulierem curvam : et utríque rei est pietas impénsa. Illud autem dixit per similitúdinem : istud egit per exhibitiónem. Sed hoc significat ficúlnea infructuósa, quod múlíer inclináta : et hoc ficúlnea reserváta, quod múlíer erécta.

℞. Tribulatiónes. 200.

Lectio ij.

Quid arbor fici, nisi humanam natúram designat? Quid múlíer inclináta, nisi eádem natúram significándo denúnciat? Quæ et bene plantáta est sicut ficus, et bene creáta sicut múlíer : sed in culpam própria sponte lapsa, neque fructum servat operatiónis, neque statum rectitúdinis. Ad peccátum quippe ex voluntate córruens, quia fructum obediéntiæ ferre nóluit, statum rectitúdinis amisit. Quæ ad Dei similitúdinem cóndita, dum in sua dignitate non pérsistit, quod plantáta vel creáta fúerat, serváre contempsit. Tértio Dóminus vineæ ad ficúlneam venit, quia natúram géneris humani ante legem, sub lege, sub grátia exspectádo, admonéndo, visitádo requisívit. ℞. Omni. 201.

Lectio iij.

Venit ante legem, quia per naturálem intellectum quid unusquisque exémplo sui, quáliter erga próximum ágere debuisset, innótuít. Venit in lege, quia præcipiéndo dócuit. Venit post legem per grátiam, quia pietátis suæ

præséntiam exhibéndo monstrávit. Sed tamen in tribus annis fructum se non invenisse conquéritur : quia quorúmdam pravórum mentes nec inspiráta lex naturális córripit, nec præcépta erúdiunt, nec incarnatiónis ejus mirácula convértunt. Quid vero per cultórem vineæ, nisi præpositórum ordo exprimitur? Qui dum præsunt Ecclésiæ, nimirum Dominicæ vineæ curam gerunt. *℟. Memor. 201.*

℣. Repléti sumus misericórdia tua. ℟. Exsultávimus, et delectáti sumus.

*Ad Bened. Aña. Illumináre Dómine * iis qui in ténebris sedent, et dirige pedes nostros in viam pacis, Deus Israel.*

Deinde Preces. 65.

Oratio.

OMnipotens sempitérne Deus, qui per continéntiam salutárem corpóribus medéris et méntibus : majestátem tuam súpplices exorámus; ut pia jejunántium deprecatióne placátus, et præséntia nobis subsídia tríbuas, et futúra. Per Dóminum.

Et dicitur per Horas diei tantum.

SABBATO
ante Dominicam IV.
Septembris.

*Ad Magnif. Aña. Adonái Dómine * Deus magne et mirábilis, qui dedísti salutem in manu féminæ, exáudi preces servórum tuórum.*

℣. Vespertína oratio ascéndat ad te Dómine. ℟. Et descéndat super nos misericórdia tua.

DOMIN. IV. SEPTEMBR.

In I. Nocturno.

Incipit liber Judith.

Lectio j. Cap. j. et ij.

ARpháxad itaque, rex Medórum, subjugáverat multas gentes império suo, et ipse ædificávit civitátem potentíssimam, quam appellávit Ecbátanis, ex lapídibus quadrátis et sectis : fecit muros ejus in altitudinem cubitórum septuagínta, et in latitudinem cubitórum trigínta, turres vero ejus pósuit in altitudinem cubitórum centum. Per quadrum vero earum latus utrúmque vicenórum pedum spátio tendebátur, posuitque portas ejus in altitudinem túrrium : et gloriabátur quasi

potens in poténtia exércitus sui, et in glória quadrigárum suárum.

*℟. Adonái Dómine Deus magne et mirábilis, qui dedísti salutem in manu féminæ : * Exáudi preces servórum tuórum. ℣. Benedictus es Dómine, qui non derelínquis præsuméntes de te, et de sua virtute gloriántes humílias. — Exáudi.*

Lectio ij.

ANno ígitur duodécimo regni sui : Nabuchodónosor rex Assyriórum, qui regnábat in Nínive civitáte magna, pugnavit contra Arpháxad, et obtínuit eum in campo magno, qui appellátur Rágau, circa Euphráten, et Tigrin, et Jádason in campo Erioch regis Elicórum. Tunc exaltátum est regnum Nabuchodónosor, et cor ejus elevátum est : et misit ad omnes, qui habitábant in Cilícia, et Damáscó, et Líbano, et ad gentes quæ sunt in Carmélo, et Cedar, et inhabitántes Galilæam in campo magno Esdrelon, et ad omnes qui erant in Samaría, et trans flumen Jordánem usque ad Jerúsalem, et omnem terram

Jesse quoúsque perveniátur ad términos Æthiopiæ.

*℟. Tribulatiónes civitatum audívimus, quas passæ sunt, et defécimus : timor et hebetúdo mentis cécidit super nos, et super líberos nostros : ipsi montes nolunt recíperere fugam nostram : * Dómine miserere. ℣. Peccávimus cum pátribus nostris, injúste égimus, iniquitátem fécimus. — Dómine.*

Lectio iij.

AD hos omnes misit nuntios Nabuchodónosor rex Assyriórum : qui omnes uno ánimo contradixerunt, et remisérunt eos vácuos, et sine honóre abjecérunt. Tunc indignátus Nabuchodónosor rex advérsus omnem terram illam, jurávit per thronum et regnum suum quod defénderet se de ómnibus regiónibus his. Anno tertiodécimo Nabuchodónosor regis, vigésima et secúnda die mensis primi, factum est verbum in domo Nabuchodónosor regis Assyriórum ut defénderet se. Vocávitque omnes majóres natu, omnesque duces, et bellatóres suos, et hábuit cum eis mystérium

consilii sui: dixitque cogitationem suam in eo esse, ut omnem terram suosubjugaret imperio.

R. Benedicat te Dominus in virtute sua, qui per te ad nihilum redégit inimicos nostros: * Ut non deficiat laus tua de ore hominum. **V.** Benedictus Dominus, qui creávit cælum et terram: quia hodie nomen tuum ita magnificávit. — Ut non deficiat. **Gloria Patri.** Ut non deficiat.

In II. Nocturno.

Ex libro sancti Ambrósii Episcopi de Elía et jejúnio.

Lectio Iii.

Cap. ix.

Quotentes vinum prohibentur bibere, ne cum biberint, obliviscantur sapientiam. Denique bibebant vinum in ebrietate potentes, qui Holoferni principi militie regis Assyriorum se tradere gestiabant: sed non bibebat femina Judith, jejúnans omnibus diebus viduitatis suae, praeter festorum dierum solemnitates. His armis munita processit, et omnem Assyriorum circumvenit exercitum. Sobrii vigore consilii abstulit Holofernis caput,

servavit pudicitiam, victoriam reportavit.

R. Nos alium Deum nescimus praeter Dominum, in quo speramus: * Qui non despicit nos, nec amovet salutem suam a genere nostro. **V.** Indulgentiam ipsius fuis lacrymis postulamus, et humiliemus illi animas nostras. — Qui non despicit.

Lectio Ii.

Haec enim succincta jejúnio in castris praetendebat alienis: ille vino sepultus jacebat, ut ictum vulneris sentire non posset. Itaque unius mulieris jejúnium innumeros stravit exercitus Assyriorum. Esther quoque pulchrior facta est jejúnio: Dominus enim gratiam sobriae mentis augébat. Omne genus suum, id est, totum populum Judaeorum a persecutíonis acerbitate liberavit, ita ut regem sibi faceret esse subiectum.

R. Dominator Domine caelorum et terrae, creator aquarum, Rex universae creaturae: * Exaudi orationem servorum tuorum. **V.** Tu Domine, cui humilium semper et mansuetorum placuit deprecatio. — Exaudi.

Lectio Ij.

Itaque illa, quae triduo jejunavit continuo, et corpus suum aqua lavit, plus placuit, et vindictam retulit: Aman autem, dum se regali jactat convivio, inter ipsa vina poenam suae ebrietatis exsolvit. Est ergo jejúnium reconciliatíonis sacrificium, virtutis incrementum, quod fecit etiam feminas fortiores augmento gratiae. Jejúnium nescit fenestratorum, non sortem fenoris novit: non redolet usuras mensa jejunantium: etiam ipsis jejúnium convivii dat gratiam. Dulciores post famem epulae fiunt, quae assiduitate fastidio sunt, et diuturna continuatíone viliscunt. Condimentum cibi jejúnium est. Quanto avidior appetentia, tanto esca jucundior.

R. Domine Deus, qui conteris bella ab initio, eleva brachium tuum super Gentes, quae cogitant servis tuis mala: * Et dextera tua glorificetur in nobis. **V.** Allide virtutem eorum in virtute tua: cadat robur eorum in iracundia tua. — Et. **Gloria Patri.** Et.

R. vij. Conforta me Rex, sanctorum principatum tenens: * Et da sermonem rectum et bene sonantem in os meum. **V.** Domine Rex universae potestatis converte consilium eorum super eos. — Et da.

R. viij. Duo Seraphim clamabant alter ad alterum: * Sanctus, sanctus, sanctus, Dominus Deus Sabaoth: * Plena est omnis terra gloria ejus. **V.** Tres sunt qui testimonium dant in caelo, Pater, Verbum, et Spiritus sanctus: et hi tres unum sunt. — Sanctus. **Gloria Patri.** Plena est.

Feria iv. hujus Hebdom. post ij. et iij. Lectionem dicitur ij. et iij. R. primi Nocturni Dominicæ.

FERIA SECUNDA.

De libro Judith.

Lectio j.

Cap. iv.

Illi Israel, qui habitabant in terra Juda, timuerunt valde a facie Holofernis. Tremor et horror invasit sensus eorum, ne hoc faceret Jerusalem et templo Domini, quod fecerat ceteris civitatibus et templis earum. Et miserunt in omnem Samariam per circui-